Afscheidsspeech Femke Halsema op het congres (5-2-2011)

Goedemiddag congres,.....Ja, ik ben vandaag wat later gekomen. Want ik hoorde dat jullie de hele ochtend druk waren met het voorbereiden van mijn afscheid ....Echt .... dat hadden jullie niet hoeven doen! Ik ben nu zo'n 6 weken ambteloos burger. En dat is, na 12,5 jaar erg hard werken, een vreemde, soms verwarrende en soms betoverende ervaring. Gelukkig hebben jullie het me gemakkelijk gemaakt om afstand te nemen. GroenLinks was nauwelijks voorwerp van discussie. Nauwelijks in de kranten, op de radio of op TV. Vanaf mijn net ontdekte zijlijn Heb ik toegekeken. Met een mengeling van heimwee, wat hartzeer, zo nu en dan. Met warmte. Maar vooral met trots. Ongelooflijk veel trots. Trots op mijn partij waar moeilijke beslissingen niet worden geschuwd. Waar politiek wordt bedreven zoals het hoort. Met open vizier. Ik bedoel maar: als onze politici eens in de achterkamertjes belanden Dan wordt daar wel heel kleurrijk verslag van gedaan. Ik moet Verhagen en Wilders nog horen vertellen hoeveel katten aanzitten bij hun wekelijkse geheime overleg. Mijn partij: waar strijd wordt gevoerd over de echt grote onderwerpen. Over oorlog. Over democratie, de rechtsstaat, mensenrechten. Hevig soms, maar ook respectvol. Kwetsbaar soms, maar ook moedig. Vooral heel erg moedig! De afgelopen jaren is mij heel vaak gevraagd of ik spijt had van mijn overstap in 1997 van de PvdA naar GroenLinks.....Nu is het wel zo dat die vraag eigenlijk altijd – en ook alleen maar – door PvdA'ers wordt gesteld. Het eenvoudige antwoord luidt: Nooit, nog geen dag! GroenLinks is een nieuwe fase ingegaan, onder leiding van deskundige en onbevreesde politici. Ik weet zeker dat met hen, GroenLinks zich de komende jaren gedreven en realistisch, zal inzetten voor de twee grote kwesties van onze tijd. Want we leven in een tijd van schaarste. Van grondstoffen, van schone lucht, van vrijheid, van mensenrechten, van kansen op een goede toekomst. Hier in ons land, maar ook en vooral elders zijn er teveel mensen die niet de baas zijn over hun eigen bestaan, teveel kinderen die geen toegang hebben tot goed onderwijs, teveel mensen die niet werkelijk vrij zijn. Het eerlijker verdelen van schaarste, het zoeken naar rechtvaardigheid, is en blijft de grootste opgave van linkse politiek. Maar het is niet de enige opgave. De afgelopen weken werd er weer veel gesproken over de partijen die ooit, meer dan 20 jaar geleden, opgingen in GroenLinks: PSP, PPR, CPN en EVP. Inderdaad, dat is onze geschiedenis. Maar meer nog, is GroenLinks historisch verbonden met de emancipatiebewegingen die ook aan onze voorlopers voorafgingen. En dan bedoel ik de grote maatschappelijke bewegingen uit de vorige eeuw, van vrouwen, migranten, homo's, studenten, scholieren en arbeiders. Zij vestigden in Nederland een open cultuur, waar elk mens er 1 is, waar je geaardheid, je sekse, je kleur of je inkomen niet bepaalt of je mee mag doen. Het vechten tegen jodenhaat, tegen homohaat, tegen de discriminatie van Marokkanen en van moslims. Vechten tegen de schending van vrouwenrechten hier en in Iran of Saoedi Arabië, zit in de genen van GroenLinks. Daar ligt onze loyaliteit: bij het bewaken, en dag in dag uit vechten voor een open, democratische cultuur. Ik ben ervan overtuigd dat GroenLinks zich ook de komende jaren de partij toont waar ik zo trots op ben. Scherp op de twee grote opgaven van deze tijd. Machtszoekend, omdat getuigen nooit genoeg is. Maar vooral eigenzinnig, vrijheidslievend optimistisch! Zo, ik heb gezegd. Het woord is nu aan anderen. Aan de Tweede Kamer-fractie, aan al mijn vrienden daar – Tofik, Ineke, Mariko, Peter, Zulmira, Bart, Helen, Christel, Anita en alle anderen:Jullie doen het goed. Wees trots! Aan Jolande. Mooie, lieve, sterke vrouw. Toen ik aantrad zei Paul Rosenmoller tegen me: bel mij als het nodig is, want uiteindelijk ben ik de enige die echt weet hoe je je voelt. Nou Jolan, dat zijn er nu dus twee. En je weet, de wijn staat open. Maar ik betwijfel of je het nodig hebt. Je bent trots en onafhankelijk. Ik ben trots op jou. Dank je wel. En het woord is aan jullie. Leden en kiezers van GroenLinks. Het was fijn toeven in jullie midden, ook als het wel eens wat minder fijn was. Ik ben er even afgesprongen, maar de caravaan trekt voort. Houd koers! Heb moed! Wees trots! Ik dank jullie wel, voor al die jaren dat ik samen met jullie heb mogen reizen! Tot ziens!